

Levest főztem. Ezt kérték. Fogalmam sem volt, hogy kell... Internet, persze, megnéztem. Zellerkrémszerű lett, azt én nagyon szeretem, ha Lili főzi... na, elég ritkán. Reggel, mikor elment, nem is szóltam neki erről, kár volt, talán összerittyentette volna.

Na, mindegy. Reggel úgyis volt elég ugrálás, pedig hajnal van még fél hatkor, legalábbis nekem. De mindig felkelek. Így megy ez régóta, mert meg

kell főznöm a kávét. Ez az én reszortom, elkerülhetetlen, kötelező, mire Lili kimászik borzasan, a kávénak illatosan kell gőzölnögni az asztalon.

Reggel még friss a levegő, minden ajtó-ablak nyitva volt az éjjel, majd csak délután kell műszél meg műeső odabent, addigra már kőmeleg lesz. De a kávé reggel még illatos, ültünk mellette, megesik ilyenkor néhány mondat is, a nap derekáról meg végéről, később talán úgy emlékezünk rá, hogy semmilyen nap volt, mindegy, a reggel mindig jó.

A délelőtt mindig magányos, de csak akkor vagyok szabad. Megyek a dolgomra, vagy ha nincs, csinálok magamnak. Leginkább a nem sürgős és nem fontos bevásárlás... Ott, a szétfutó a vágányok mellett, a ronda szocreál pályaudvar épülete mellett van a bolt, oda járok. Úgy tűnik, mintha messzire mennék, pedig közel van, a város közepe, de valahogy ide termett valamikor a pályaudvar, persze most már útban van mindenkinek, de ott van. Mostanában többet kóborlok arra, érdekes hely. Kicsit odébb már se szocreál, se semmi, csak egy elhagyatott, omladozó valahai bakterház, meg valami régi kőfal maradványa. Néhol csak kőkupac, néhol megbetonozták egy kicsit, hogy falnak látsszék... Minap is elkóboroltam arra. A derékig érő falmaradványon ketten ültek, a kékszemű meg egy öreg férfi. Ki gondolná, sivár, lepszult errefelé minden.

Az öreget jól ismertem, régebben ott silbakolt a kereszteződésben, a lámpa előtt. Mikor pirosra váltott, elindult a sorban lassító, megálló autók mellett, a sor bal oldalán, kezében egy gyűrött, régi Fedél nélkül lappal... Mindig adtam neki egy százast, oda volt készítve a kardánboxba. Egyszer csak szóba állt velem, mikor az orrom előtt zárták le az utat a rendőrök. Ez néha megesik, valaki megy, vagy jön, vagy épp megáll, aki miatt mindenki állhat, várhat, aki fontos vagy még fontosabb. Hát így volt, már negyvenkét perce álltunk, a rendőr kalimpált, a busz meg az autók káromkodtak, az öreg pedig odajött.

– Már fél órája senki sem ad, – mondta, – adjon már egy cigire valót, meg egy féldekás sem ártana... – mondta, és nem nézett mogorván, mint máskor, csak tanácstalanul. Adtam egy ötszázast, megnyugtattam a zörgő

Csíkvári Gábor 83

KŐLEVES

lelkiismeretet. Elment, és még álltunk, mikor kipirultabban visszajött, – Maga jót tett most! – mondta.

Most azt mondja, itt a falon üldögélve, nem ettek levest tavasz óta. Mintha olyan rég lett volna tavasz. Cserzett az arca, nekik hosszú minden nap, nekem meg elszállnak, emlékek is alig vannak, már június vége van, fel sem eszméltem a tél óta. A nő semmit sem szól, pedig ismerjük egymást. Régi láttam utoljára, csapzott-koszmos szőke a haja, és hihetetlenül nagy, üres kék szeme van, ilyen volt régen is. És hogy én főztek nekik levest, mondja az öreg, mert éhesek, és hozzak bort is.

Régebben minden reggel megnézegettem a három toronydarut a házunk mögött a hegyen, már a sugaras reggeli kávézások közben is nyikorogtak és forgolódtak, egyszerre a három, egymásba ért a karjuk. Akkor már vagy egy éve itt mocoogtak, a fejünk fölött a hegyen építettek egy új cifra palotát a régi palota két tornya mellé, az ódon házak, a régi falak közé. Jól eltakarta az új torony a régieket, de legalább töménytelen sok volt benne a beton.

Akkoriban amolyan diszpécser voltam egy nagy multinál. Egy tengeren túli cég szeme és füle voltunk egy nagy üveges palotában a város szélén. Mi tartottuk szemmel a tengereken rajzó hajóit. Bent az irodában nők és kávé szaga-illata, a monitorom már reggel beizzítva, imádtam élni abban a végtelenre tágult világban. Németül meg angolul hadartam órákig ismeretlen figurákkal ismeretlen hajókról, amik ismeretlen tengereken, partokon, kikötőkben rakodnak ki és be, mesebeli árukat mesebeli árakon, zord külsejű matrózok dobogtak az ázott fedélzeten, sós szél fúj és felhők rohantak az égen, alattuk szürke hullámok görögtek. Köteleket húztak, ordító parancsok, monoton gépzaj, dülöngélő látóhatár.

Ott a zajos terebben csak Rózsa görgött, szüntelenül körbejárt a háztunk mögött, megnehezedett középkorú asszony nehéz parfümillattal. Súlyos nagy mellek ringatóztak a blúz alatt, talán tetszettem neki, gyakorta érintették a keblek a vállamat, mikor belenézett a monitoromba, hol tartok és kívül és mit beszélek, sokkal többször, mint az Ákoséba... Na, nemigen kalandoztunk, jött a monitoron a jelentés, Hamburgban rakodnak, nem próbáltam meg kihasználni az érett vonzalmat, Lili megtudta volna úgyszólván.

Azon a nyáron, valamikor a végén, egy délben borult le a daru. Rosszul építették-e föl, vagy túlterhelték, ki tudja. A fenti kis kabin épp a házunk meg a szomszéd ház közötti kis közre zuhant, szerencsére nem ült benne a daru-kezelő, csak a csörömpölés volt borzalmas. De a daru karja lekaszált a szomszéd ház tetejét meg a két felső lakást. Na, ott lakott a szőke nő meg a két gyerek. Csak a kisebbik volt otthon, őt is elvitte a daru karja.

Aztán a nő sok időre eltűnt, állítólag kórházban volt, a férj meg, mondják, elvitte a nagyobbat, és mire az anyjuk felépült, újra kezdett egy otthoni, vidéki lánnyal.

A kékszemű asszonyról sokáig nemigen tudtunk, csak Pölösné mesélt, ő mindent tudott. Még a kórházban is meglátogatta, mondta, 85 hogy a nő csak nézett fölfelé a végtelen kék szemével, meg sem szólalt.

Aztán sokáig csend volt. A ledőlt daru oszlopát ott hagyták, ahová zuhant, jó hosszú volt, leért a palotától a mi utcánkig. Rászereltek egy műanyag csúszdát. Volt valami átadó ünnepség is, a polgármester elmondta, hogy gazdagodott a kerület egy új, nagyszerű játékkal, a gyermekek örömeire, tényleg le lehetett csúszni a hegyről, sebesen, egyenesen a kis utcába, elsuhanva a lerombolt emelet mellett is.

A letarolt lakások maradványait, a lelógó vécécészékekkel, a nyilvánossá alázott festett falakkal, rajtuk a családi fotókkal egy hét alatt eltüntették. A kis utcába, a sorakozó házfalak mentén padokat raktak, a csúszda vége mellé kicsiny homokozót, az anyák nézhették a játszódó kisdedeket. Voltak nagy virágos cserepek is, nagyra nőtt begóniákkal. A tévében is mutatták, egy miniszter is lejött a palotából az avatásra, lefotózták a csusszanó kölkökkal. Megnyugodott mindenki.

Szóval, ott láttam utoljára a szőke asszonyt, a sarkon. Körülöttünk nagy volt a csend, ő meg már egyáltalán nem beszélt. Vele volt a Pölösné, később ő mondta el, hogy vége a dalnak. Hogy semmi sem maradt... És hogy a nagyobb gyereke, a Juli is odahagyta, az asszony meg valahol a szabad ég alatt bolyong, és jön a tél.

Jött is. Még karácsony előtt kezdtek sutyorogni odabent, hogy új, derék honi tulaj akarja megvenni a vállalatunk ezen honi leányát, hogy majd a honi kőolajat szállítmányozzák új honi hajókon szerte a tengereken, és a mi csapatunk helyére vannak új emberek is. Újévkor aztán a menedzserünk összehívta a tímet, sajnálkozását fejezte ki, hogy az anyacég ráállt az alkura, túlad rajtunk, kiosztott két havi fizetést mindenkinek. Rózsa sírt, Ákos nézett maga elé, én is. Semmi máshoz nem értettünk. Hát portás lettem, csak délután megyek szoliba. Azóta járok délelőttönként a nagyobbik boltba, a kicsi itt mellettünk nagyon drága.

Már nem lesz gyerekünk. Nagy a csend otthon.

Lili kemény nő. Még a kórház után is, másnap, hogy hazajött, megfőzött, az ágycát is áttolta a kishálóba. Nem kell neki semmi segítség. Mostanában ráérek.

Lent az utcán zaj van. Erre mindig zaj van. Otthon nem halljuk, újjak az ajtók-ablakok, szigetelnek. Itt büdösen burrognak a buszok, kanyarodik a villamos és csikorog, beszédfoszlányok a levegőben, lődörgök. Oldódom a

dízelszagú légben, gondtelt anyák vonszolnak báméskodó kiskölköket, férfiak nyújtott léptekkel nyargalnak a buszmegálló felé, a fülükön telefon, a villamoson csupa lehajtott fej, mind rágörnyed a telefonjára, némelyik fülön lóg a fülhallgató, némelyik száj mozog, gondolom, elszórakoztatja a
86 többít a hangos beszélgetés az ismeretlennel valahol a távoli kozmoszban, csak állok magamban, és csak nézek. Nézek.

Lili reggel rohan a villamoshoz, itthoni dolga neki sincs, a szobája csukva. Nekem kicsit később kezdődik a nap, le a ház elé, mindig ugyanazok állnak a parkolóban, néha rám köszön a gondnok, rendesen takarít, csak a kukák ne lennének az előtérben, megbeszéltük már az elmúlt évek alatt vagy hússzor, hogy majd elintézi, vigyék ki vagy be valahová, csak egy szellőzőt kellene beszerezni az üresen álló raktárba, és mehetnének végre oda a büdös kukák. De nem mennek. Néha látom, hogy hegyes apró bajszok bujkálnak a kis folyosókon, hallom a körmök kopogását, a surranásokat. Mindig én viszem le oda a szemetet, Lili szerint csak én látom.

Hát ráértem megfőzni a levest. Ahogy Lilitől láttam. Hagyma darabolva, kevés libazsíron, ha üveges, felönteni vízzel, bele a paprikát, várni, míg belemehet a zöldség is, és megint várni, míg megfő az egész, aztán öszszemixelni, hogy krémes legyen... Beleöntöttem egy nagy dobozba, aminek jó a fedele.

Hárman esszük majd, én is velük.

Ugyanott ültek, a kőfalon. Vittem bort is, onnan a boltból, kétliterest. Beleittam. Legalább nekem is legyen borszagom.

Itt csend is van, meg a város zaja is ideér. A leves meleg maradt, a kőfalat átsütötte kicsit a nap, a vonatok elcsattogtak valahová, mellettünk a menedék, a romos, öreg bakterház, ha majd jönne a hó.

A kőfalon elférnénk...

